

om et hinsidigt Paradis som en Fuldkommenhedens Bolig lod sig ogsaa vanskeligt forlige med vor nuværende religiøse Indsigt. Det Ord om det udelukkede Haab, som Dante havde anbragt over Nedgangen til sit Helvede, syntes med nok saa megen Føje — og i langt frygteligere Betydning — at kunne indridses over Porten til et saadant Himmerige, hvor der ikke længer var nogen Mulighed for Selvudvikling. Ja, for den indskrænkede Menneskeforstand tog det sig ud, som om det i det lange Løb maatte blive mellem de Uforløste, hos de evigt eller midlertidigt Fordømte, at man fandt de rene og lutrede Sjæle og den sande Salighed, opfattet som religiøs Erkendelse.

»Men rimeligvis har vi endnu slet ikke forstaaet Guds Mening med Evangeliet. Og i saa Fald forklares herved igen den Kendsgerning, at Kristendommen efter to Aartusinders Forløb trods store Ord og Løfter ikke har faaet Held til at udrette mere for Menneskeslægtens Fremgang. Visse Teologer benægter jo rentud Kristi guddommelige Fødsel, og i Virkeligheden er Familjeligheden mellem ham og det gamle Testamentes Gud heller ikke let at faa Øje paa. Man kunde vel næsten uden stor Overdrivelse sige, at den ene er den andens fuldkomne Modsætning, ja Vrægebillede. Som bekendt var Kristus jo ogsaa Jøderne en Forargelse. Men naar Kristus saaledes ikke er Guds Søn — hvem borger os saa for, at Vorherre ikke